

Archiv obce Vysoké Janné

[1926]-1940

Inventář

EL NAD č.: 431

AP č.: 393

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Přílohy:	
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938-1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945-1946.

Název vsi Vysoké Jamné, nacházející se přibližně 10 kilometrů jihozápadně od Bezdruzic, vychází z přídavného jména jamný, odvozeného od podstatného jména jáma. Koncovka jména vsi svědčí o skutečnosti, že k němu bylo připojováno ještě jedno podstatné jméno v mužském rodu, například les či potok. Původní, české pojmenování vsi bylo vždy jednoduché. Přívlastek „vysoký“ získala ves teprve na základě nutnosti odlišit od sebe dvě nepříliš vzdálené lokality téhož jména (Dolní Jamné). Navíc byl tento přívlastek umělým a nepřesným, z úřední potřeby vytvořeným překladem německého jména obce. Úřední snaha o sjednocení názvu v obou jazycích vedla k jeho úpravě a přechýlení českého pojmenování do středního rodu, které bylo zavedeno teprve po roce 1850. K dalším českým jménům vsi patřily Jamny, Jamné Vysoké, Vysoké Jamné, k německým Hohen Jamny, Hohen Jamney, Gamling, Hohen Jamný.

Přestože název vsi Jamné svědčí o tom, že se jedná o českou lokalitu, první prokazatelná písemná zmínka pochází z roku 1654, tedy z období soupisu podkladů pro berní rulu. Teprve tehdy se v textech spolehlivě objevuje údaj o přívlastkovém odlišení dvou vsí s názvem Jamný/Jamné, a to Dolní a Vysoké Jamné. Ves tehdy náležela do územně rozsáhlého dominia s názvem Švamberg či Krasíkov, názvoslovím odvozeného od rodového predikátu majitelů panství, pánů ze Švamberka. Tehdejším vlastníkem panství Krasíkov byl Jan Bedřich ze Švamberka. V období, kdy vlastnil bezdruzické panství rod Švamberků, došlo v

tomto rozsáhlém územním celku ke správním úpravám, co se vnitřního uspořádání týče. Panství bylo rozděleno do čtyř celků, které se sestávaly ze statků Bezručice, Krasíkov, Gutštejn a později též Trpísty – Třebel, jinak také Slavice. Janem Bedřichem vymřela v roce 1659 kynžvartská linie Švamberků. Majitelem rozsáhlého panství, získaného od vdovy (posléze manželky) Marie Magdalény z Donína, se stal Jan Kryštof Ferdinand z Heissensteinu na Starhembergu. V roce 1677 odprodal Jan Kryštof Ferdinand díl Trpísty – Třebel paní Marii Terezii hraběnce Collalto. Po jeho smrti, v roce 1693, bylo panství rozděleno mezi pozůstalé tři dcery. Krasíkov/Švamberk (včetně vsi Vysoké Jamné) dostala Zuzana Antonie, manželka Jana Josefa z Vrtby, která k němu získala ještě statek Gutštejn od své sestry Elišky. Bezručice připadly Marii Kateřině, která je v roce 1697 prodala děkanovi kapitul v Bamberku a Würzburgu Jiřímu Jindřichovi Stadionovi. Od něj zakoupila Bezručice v roce 1707 Marie Gertruda Berlepschová. Pro svojí velkou zadluženost se jich však musela zbavit a věřitelé odprodali část pozdějšího panství Maxmiliánovi Karlovi Löwensteinovi. Ten posléze koupil od Jana Josefa Vrtby značně zanedbané a sešlé statky Krasíkov (se vsí Vysoké Jamné) a Gutštejn. Výše uváženým krokem došlo ke sjednocení dřívějšího bezručického panství opět pod jednoho majitele. Po roce 1768 bylo bezručické zboží rozděleno podle dřívějších správních celků (statků), přičemž v jejich rámci došlo ještě k dalšímu, detailnějšímu členění. Vysoké Jamné se ocitlo pod správou statku Krasíkov – Lestkov. Tento stav setrval do roku 1850, kdy došlo ke zrušení patrimoniální správy.

Po dobu svojí existence byla obec Vysoké Jamné územně a samosprávně samostatná.

Po vytvoření samostatných obecních samospráv v roce 1850 byly ve stejném roce ustaveny také politické a soudní okresy. Obec Vysoké Jamné byla zahrnuta do působnosti politického okresu v Plané a soudního okresu v Bezručicích (zůstala v něm až do roku 1945). Politický okres Planá, spravovaný Okresním hejtmanstvím v Plané, byl jako celek podřízen Krajskému úřadu v Chebu, zrušenému v roce 1862. Při další reorganizaci správy v roce 1855 došlo k zániku okresních hejtmanství a ke sloučení politické a soudní správy. Na území okresu vznikl smíšený Okresní úřad Bezručice, pod jehož správu patřilo také Vysoké Jamné. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo zřízeno Okresní hejtmanství v Teplé. Okresní hejtmanství byla po roce 1918 nahrazena okresními politickými správami, od roku 1928 pak okresními úřady. V roce 1902 přešly všechny obce soudního okresu Bezručice opět pod politický okres Planá. Po připojení k německé „Třetí říši“ byl okres Planá zrušen a obce ze soudního okresu Bezručice byly začleněny pod správu tzv. úřadu Landráta v Teplé.

V archivním fondu AO Vysoké Jamné se dochovala pouze pamětní kniha obce. Přestože je doslova přeplněna různými informacemi o dění v obci, zejména pak z období pisatelova života, v podstatě v ní chybí údaje o politickém životě obecního zastupitelstva. Výjimku představuje pouze časový úsek z let 1938-1940, kdy si dal pořizovatel zápisů naopak mimořádně záležet na tom, aby dokonale zpracoval co největší množství informací, zachycujících politické změny. Na stranách pamětní knihy obce prezentoval svojí radost a souhlas se změnami, které nastaly a ve svém nadšení vypracoval dokonalý přehled všech organizací a jejich členů v rámci obce. Především závěr knihy tak poskytuje unikátní fond dat a svědectví o změnách v politickém systému státu. Počáteční kapitoly knihy byly psány retrospektivní formou a jejich využitelnost k rekonstrukci činnosti obecní samosprávy je v podstatě mizivá. Pisatel se navíc pouštěl do zřejmých fabulací, čímž inkriminované záznamy značně zdiskreditoval. Následuje neúplný přehled obecních starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Josef Giebl	1926	1931
Engelbert Korn	1931	1932
Franz Baumgartl	1932	1936
Otto Richter	1936	1938
Wenzel Stohl	1938	1945

K výše uvedenému přehledu obecních starostů je potřeba doplnit, že starosta Engelbert Korn rezignoval na svůj post ze zdravotních důvodů v roce 1932. Na jeho místo nastoupil nově zvolený nejvyšší představitel obce Franz Baumgartl, který se vzdal mandátu v roce 1936, rovněž ze zdravotních důvodů.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

S ohledem na skutečnost, že se nedochovaly žádné záznamy o tom, za jakých okolností (pokud vůbec) a s jakými výsledky probíhaly na MNV Vysoké Jamné dohlídky spisovny, nelze určit, jakým způsobem se dochovaný materiál ocitl v péči tehdejšího okresního archivu.

S účinností k 1. červenci 1960 se obec Vysoké Jamné sloučila s obcí Stan. Jako nástupnický převzal MNV ve Stanu veškerou agendu vzniklou z činnosti MNV Vysoké Jamné, potažmo AO Vysoké Jamné. K 1. lednu 1964 došlo k dalšímu sloučení obcí, tentokrát Stanu a jeho osad (kam patřilo také Vysoké Jamné) s obcí MNV Lestkov. Veškeré písemnosti všech původců v obci Stan a jeho osad zřejmě převzal nástupnický MNV Lestkov. Na přelomu 60. a 70. let 20. století došlo v budově MNV Lestkov k rozsáhlému požáru, při kterém vzala za své také spisovna MNV Lestkov. Lze předpokládat, že stejný osud postihl také dokumenty přivezené ze spisovny ve Stanu.

Na evidenčním listu JAF pro archivní fond AO Vysoké Jamné, zavedeném k 1. listopadu 1974, je uvedeno, že tento archivní fond obsahoval 1 úřední knihu z let 1926-1940 a 1 fascikl s datací 1807-1815. Do rubriky „Tematický popis archivního fondu“ bylo vyplněno, že tento obsahoval kupní smlouvy a pamětní knihu obce. V EL JAF však naprosto chybí, kdy a jakým způsobem se tento materiál v tehdejších okresním archivu ocitl.

Při revizi archivního fondu AO Vysoké Jamné, provedené v roce 2001, se nepodařilo dohledat fascikl kupních smluv z let 1807-1815. Nelze však zcela vyloučit, že vzhledem k časovému rozsahu uvedeného fasciklu, mohlo dojít k jeho pozdější řádné identifikaci a převedení k jinému původci, aniž by o tom byl učiněn náležitý záznam v evidenci.

S přihlédnutím ke množství a charakteru dochovaného materiálu nelze spolehlivě prokázat, respektive vyloučit, zda a v jakých obdobích se obec řídila jakýmkoliv spisovým řádem.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Při inventarizaci archivního fondu AO Vysoké Jamné z něj bylo vyčleněno razítko znějící na „Obecní úřad ve Vysokém Jamném“, vzniklé z činnosti českého původce po roce 1945 o celkové metráži 0,05 bm. S ohledem na skutečnost, že v SOKA Tachov neexistuje

archivní fond MNV Vysoké Jamné, bylo razítko přesunuto do archivní sbírky Sbíрка typářů EL NAD 514.

Materiál archivního fondu AO Vysoké Jamné pochází z let [1926]-1940. Jedná se o 1 úřední knihu o celkové metráži 0,03 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochované archiválii užíván německý jazyk.

Archivní fond byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních fondů obcí.

V archivním fondu se nalézají archiválie I. kategorie.

Fyzický stav materiálu je dobrý.

Při pořádacích pracích v archivním fondu AO Vysoké Jamné z něj nebyly vyřazeny žádné multiplikáty a písemnosti nearchivní povahy.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Přestože je pamětní kniha především historickou sondou do přesně vymezeného časového úseku obecních dějin, představuje jejich nepostradatelnou součást. K údajům do ní vepsaných je však potřeba přistupovat kriticky a s nadhledem, neboť jejich pisatel pracoval výhradně na základě subjektivních pocitů. Nelze opomenout, že pamětní kniha obce Vysoké Jamné je doplněna řadou jedinečných ilustrací a fotografií nezanedbatelného významu.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní fondu uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v lednu 2010 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 22. července 2010

Miroslav Vetrák

Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan-Weseritz und Umgebung. Plan : Deutscher Heimatverlag, 1926

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1874

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850-1970, 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1933

Seznam míst v království Českém, 1913

Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3. Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR, 1976

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, 1849

II. Literatura

HEIMATKREIS PLAN – WESERITZ e. V. *Über Grenzen hinweg : Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mährring,* Tirschenreuth, 1984.

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín – SVOBODA, Jan. *Místní jména v Čechách : jejich vznik, původní význam a změny.* Díl IV. S – Ž, Praha : Nakladatelství Československé akademie věd, 1957.

SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO, 1998.

Příloha č. 1 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list Jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Nacionálněsocialistická německá strana dělnická)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jednotka
Obecní úřad 1850-1945			
Úřední knihy			
Knihy všeobecné správy obce			
1	Pamětní kniha obce	[1926]-1940	K 1

Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Vysoké Jamné
Značka archivního souboru:	AO Vysoké Jamné
Časový rozsah:	[1926]-1940
Počet evidenčních jednotek:	1 úřední kniha
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah bm:	0,03
Stav ke dni:	22. července 2010
Zpracovatel archivního souboru:	Miroslav Vetrák
Zpracovatel archivní pomůcky:	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl 22. 07. 2010 čj. SOAP/090-0431/2010